

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφοι α', β' και γ', της από 3 Σεπτεμβρίου 2004 απόφασης της Επιτροπής (Υπόθεση COMP/E-1/38.069 - χαλκοσωλήνες αποχετεύσεων) καθόσον το άρθρο αυτό αφορά τις περιόδους από 1η Ιουλίου 1995 έως 27 Αυγούστου 1998 και από 10 Δεκεμβρίου 1998 έως 7 Οκτωβρίου 1999.

— να τροποποιήσει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης απόφασης και να μειώσει τα επιβληθέντα στις προσφεύγουσες πρόστιμα·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι προσφεύγουσες, μεταξύ άλλων επιχειρήσεων, παρέβησαν το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, μετέχοντας σε ένα σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών, συνισταμένων σε καθορισμό τιμών και κατανομή της αγοράς στον τομέα των χαλκοσωλήνων αποχετεύσεων.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, κρίνοντας ότι οι προσφεύγουσες μετείχαν σε μία μόνον συνεχή παράβαση, η οποία διήρκεσε από 3 Ιουνίου 1998 μέχρι 22 Μαρτίου 2001. Περαιτέρω, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, ακόμα κι αν η παράβασή τους θεωρηθεί μία μόνον και συνεχής, η Επιτροπή προσέβαλε την αρχή της αναλογικότητας μη λαμβάνοντας υπόψη ότι οι προσφεύγουσες είχαν περιορισμένη συμμετοχή για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα της παραβάσεως εκείνης. Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται επίσης ότι η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε ότι δεν τυγχάνουν εφαρμογής στην περίπτωση τους οι κανόνες περί παραγραφής και, κατά συνέπεια, δεν έπρεπε να επιβληθεί κανένα πρόστιμο για παραβάσεις που έπαψαν πριν από τις 22 Μαρτίου 1996, δεδομένου ότι η έρευνα της Επιτροπής άρχισε στις 22 Μαρτίου 2001. Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε ορθώς την ανακοίνωσή της περί επιεικείας και τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998 περί της μεθόδου καθορισμού των προστίμων ως προς αυτές, εφόσον η χορηγηθείσα από την Επιτροπή μείωση του προστίμου δεν ανταποκρίνεται στη συνεργασία των προσφευγουσών. Στο ίδιο πλαίσιο, οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης την προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως για τον λόγο ότι τους χορηγήθηκε η ίδια μείωση όπως σε κάθε άλλο συμμετέχοντα στην εν λόγω παράβαση, παρόλον που η συνεργασία των προσφευγουσών ήταν ευρύτερη από της άλλης εταιρίας.

Προσφυγή των εταιριών Outokumpu OYJ και Outokumpu Copper Products OY κατά της Επιτροπής Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 2005

(Υπόθεση T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι εταιρίες **Outokumpu OYJ**, με έδρα το Εσροο (Φινλανδία) και **Outokumpu Copper Products OY**, με έδρα το Εσροο (Φινλανδία), εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους J. Ratliff, Barrister, F. Distefano και J. Luostarinen, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Ιανουαρίου 2005 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 2 της από 3 Σεπτεμβρίου 2004 απόφασης της Επιτροπής (Υπόθεση COMP/E-1/38.069 - χαλκοσωλήνες αποχετεύσεων) καθόσον αφορά το επιβληθέν στις προσφεύγουσες πρόστιμο·

— να μειώσει τα επιβληθέντα στις προσφεύγουσες με την εν λόγω απόφαση πρόστιμα, σύμφωνα με τη νομολογία του Πρωτοδικείου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι προσφεύγουσες, μεταξύ άλλων επιχειρήσεων, παρέβησαν το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, μετέχοντας σε ένα σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών, συνισταμένων σε καθορισμό τιμών και κατανομή της αγοράς στον τομέα των χαλκοσωλήνων αποχετεύσεων.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, αυξάνοντας κατά 50 % το επιβληθέν στις προσφεύγουσες πρόστιμο λόγω υποτροπής, επειδή είχε ήδη διαπιστωθεί ότι οι προσφεύγουσες είχαν διαπράξει παρεμφερή παράβαση στην περίπτωση του ανοξειδωτού χάλυβα. Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 23 του κανονισμού 1/2003⁽¹⁾, καθώς και τις γενικές αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως και υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

Περαιτέρω, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και περί τα πραγματικά περιστατικά, αυξάνοντας κατά 50 % το επιβληθέν πρόστιμο ως ανασταλτικό μέτρο. Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή εκτίμησε τα εν λόγω ανασταλτικά μέτρα εσφαλμένως και αντίθετα προς το άρθρο 23 του Κανονισμού 1/2003 του Συμβουλίου, τις κατευθυντήριες γραμμές της του 1998 περί επιβολής προστίμων, καθώς και τις γενικές αρχές περί επιβολής προστίμων, επιβολής κυρώσεων και αναλογικότητας, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες κατέστησαν μεγαλύτερες από τις άλλες εταιρίες που μετέχουν στην εν λόγω παράβαση, μόνον λόγω κτήσεων που έλαβαν χώρα στο τέλος ή και κατόπιν της παραβάσεως. Στο ίδιο πλαίσιο, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως, εφόσον έλαβε υπόψη μόνον τον κύκλο εργασιών των προσφευγουσών αντί να λάβει υπόψη την όλη κατάστασή τους.

Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιο, λαμβάνοντας υπόψη, για τους σκοπούς της επιβολής των προστίμων, όχι μόνο το «περιθώριο μετατροπής» των παραγωγών για την επεξεργασία του χαλκού σε σωλήνες αποχετεύσεων, αλλά και τον συναφή κύκλο εργασιών του χαλκού, που δεν αποτέλεσε μέρος αθέμιτης συνεργασίας. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, το σφάλμα αυτό είχε ως συνέπεια ένα δυσανάλογο υψηλό πρόστιμο.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης, ΕΕ L 1, σ.1.

Προσφυγή της εταιρίας Halcor Metal Works S.A. κατά της Επιτροπής Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 2005

(Υπόθεση T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία **Halcor Metal Works S.A.**, με έδρα την Αθήνα (Ελλάδα), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους I. S. Forrester, Barrister και A. P. Schulz και A. Κομνηνό, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Ιανουαρίου 2005 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τα άρθρα 1, παράγραφος στ', και 2, παράγραφος δ', της αποφάσεως, καθώς και επιβάλλεται πρόστιμο στην Halcor·

- επικουρικώς, να επιβάλει το χαμηλότερο δυνατό πρόστιμο που θα κρίνει κατάλληλο το Πρωτοδικείο ασκώντας την απεριόριστη εξουσία του σύμφωνα με το άρθρο 229 ΕΚ·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την από 3 Σεπτεμβρίου 2004 απόφαση της Επιτροπής σχετικά με διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, στην υπόθεση Comp/E-1/38-069, με την οποία διαπιστώθηκαν τρεις ξεχωριστές παραβάσεις στον τομέα των χαλκοσωλήνων αποχετεύσεων.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, πρώτον, δεν έπρεπε να της επιβληθεί πρόστιμο για τη συμπεριφορά της. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η συμπεριφορά της δεν έρχετο επιβολής προστίμου σύμφωνα με το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, καθώς της ασκούσαν πίεση οι άλλοι αποδέκτες της αποφάσεως και η συμμετοχή της στο καρτέλ, ως επιχειρήσεως με σκοπό τις εξαγωγές και την ανάπτυξη, ήταν επιφυλακτική και παθητική.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι το σημείο αφετηρίας του προστίμου της καθορίστηκε προδήλως εσφαλμένα και προσβάλλει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι, ενώ η απόφαση προσάπτει στους άλλους αποδέκτες ότι μετείχαν σε τρεις χωριστές παραβάσεις, στην προσφεύγουσα προσάπτεται ότι μετείχε μόνον σε μία, και το βασικό ποσό του προστίμου υπολογίστηκε κατά τον ίδιο τρόπο για όλους τους αποδέκτες. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι δεν ενίσχυσε τις συμφωνίες και η απόφαση κακώς περιέλαβε την Ελλάδα στο γεωγραφικό πεδίο της παραβάσεως.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αύξηση του προστίμου λόγω της διάρκειας της παραβάσεως συνιστά πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και πλάνη περί το δίκαιο.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το πρόστιμο που της επιβλήθηκε είναι δυσανάλογο σε σύγκριση με τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στους άλλους αποδέκτες της αποφάσεως και εν όψει της ιδιαίτερης κατάστασης της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα αναφέρει συναφώς ότι σταμάτησε εκουσίως να μετέχει στις συναντήσεις το 1999, δύο έτη προτού η Επιτροπή λάβει πληροφορίες για την ύπαρξη του καρτέλ, ότι η συμμετοχή της στις συναντήσεις ήταν πολύ σύντομη, η παρουσία της ήταν παθητική και ότι παρείχε πλήρη τεκμηρίωση στην Επιτροπή, στην οποία βασίστηκε η ανακοίνωση αιτιάσεων και η απόφαση.